



בפעם הבאה תקראו לו "גוש מצדה", ולא יקטפו אותו



לציבור ההתיישבותי האמוני יש הכוח להכריע. יש בו נחישות ואמונה בצדקת הדרך. כל מה שנחוץ הוא לחדול מלפחד מפני אורו שלו, להכיר בקיומו של חושך ולהסתער על מיגורו

ממלכתו תבגוד בו. כך קרה בגוש קטיף. כך יקרה לנצח. רק מי שפחד מדרך קצרה מכריז על חוסר פחד מדרך ארוכה ומותיר לצאצאיו להתמודד עימה. בפעם הבאה שיוקם גוש, אם אתם לא רוצים שייקטף בוודאות פטלית, מוטב שייקרא "גוש מצדה". אם לא רוצים חבל מומת, אל תקראו לו חבל ימית אלא "חבל עליכם, דיר בלאק להתעסק איתנו". הפגנת שרידים וכבוד עצמי בשכונה של ערסים היא הסיכוי הטוב ביותר להימנע מעימותים אלימים.

לציבור ההתיישבותי האמוני יש הכוח להכריע. יש בו נחישות ואמונה בצדקת הדרך. כל מה שנחוץ הוא לחדול מלפחד מפני אורו שלו, להכיר בקיומו של חושך ולהסתער על מיגורו. הציבור שלי, החילוני, עייף ומבולבל ונגרר אחר כל מה שמשרד עוצמה. הציבור הדתי יכולה כעת להכריע אם הציבור ימשיך להיגרר אחר הכוחות הערביים והאפורטוניסטיים או אחר האור הציני היהודי הבוהק, ובתנאי שאינו נבהל מעוצמת סגורו.

הכוח הפוליטי שיש בידינו ללא עכבות. כעת אנחנו בתקופת ביניים שנוחה רק לדמויות מצוירות שמשיכות להלך באוויר כל עוד אינן ערות להיעלמות הקרקע מתחתן. עימן נמנה ה'מרכז' האפורטוניסטי הנהגתן שהולך בעיניים עצומות אחרי חומו המתעתע של לפיד חשך שמאיר את הדרך לכל המיואשים מלשאת על כתפם השחוחה את משא העם היהודי.

אלא שתהלוכה כזו היא איום להבעיר את כל מי שניצב מולה. אוי למי שיעמוד מול התנועה הסוחפת הווי ובידו נר קסן. "סורה חושך מפני האור"? כן. בתנאי שביד השנייה אחוזים בלהיבור ונכונים להשתמש בו.

בשכונה של ערסים

כל עוד הציבור הדתי - היהודי - פוחד מעוצמתו שלו כמו מאש, הוא מפנה את הדרך ליריביו. מי שנוטר קפוא מחשש מלחמת אחים יקבל מלחמת אחים וגם יובס בה. מי ששומר על ממלכתיות כערך קדוש,

כרטיס כניסה לממשלה

רק לפני שנה הצטרף הקולקטיב הערבי בישראל לאויב בעת מלחמה והבעיר את הערים המעורבות. זה לא הוסיף אור ואהבה. אבל הם זכו בתמורה ביחס מתרפס, בכרטיס כניסה לממשלה, בעשרות מיליארדי שקלים שגולקחו מכולנו ובנגב ובגליל שנמסרו להם. שבעים שנות הוספת אור לא הועילו ליהודים כמו שהועיל שבוע אחד של הבערת רחובות לפורעים הערבים.

דבריי אינם קריאה לפתיחה במלחמת אחים אלא הצבעה על חולשתה של "עשה טוב" כאסטרטגיית הפעולה היחידה. היא מובילה לכפיות טובה הרסנית: תרמתם כליה? השתדלו ותרמו גם את הלב. "עשה טוב" לא יכול לבוא בלי "סור מרע". לא רק הגברת האור, נחוץ גם מיגור החושך.

מצעד לפידים

במדינת ישראל מתחולל מאבק בין שתי תפיסות עולם משיותות. בין מי שקיוו לממש נבואות בדבר שיבת ציון ומי שחלמו להקים חברת מופת אוטופית המשליכה מאחורי גווה כל משא של מורשת. דת ולאום. היות שאין נקודות השקה בין שתי התפיסות, אחת מהן תנצח, וכדי ישראל תמשיך להיות מדינה יהודית נחוצה הכרעה, וזו יכולה לבוא רק מתוך נחישות ונכונות להפעיל את כל

יתרה מזאת, נראה שהאימה מפני נכונות הערבים להפעיל טרור הצליחה לגרום לציבור המבוהל להפנות את זעמו על מיעוט המאמין בקיצוניות דתית ולאומנית ומחרתת מלחמה כלפי הציבור היהודי הדתי במדינה היהודית היחידה בעולם. כך נהיית ישראל מדינה שהאויב שלה מנסך לעצמו באלומות את הוכחות השמורות ליהודים במדינתם, והיהודים המובהקים נעשים שק חבטות לשחרור התסכול מהבעיות שיצר המיעוט האלים שמולו הציבור פוחד לפעול.

לדרוש את הכליה השנייה

ומכל האוכלוסיות המקופחות, אין דבר מקומם מפניות הטובה הממלכתית כלפי הציבור הדתי, הקבוצה הנאמנה ביותר למדינה, התורמת ביותר, שממשיכה בפרויקט ההתיישבות הנוגה, שתורמת את ההיילים האיכותיים ביותר, ששומרת על מורשתנו. אין היום קבוצה איכותית ערכית ומשכילה מהם, ואין אוכלוסייה תמימה מהם. לטוב ולמוטב.

התם מאמין שכולם תמימים כמוהו. רבים מהדתיים מאמינים שהאיבה הממסדית כלפיהם אינה זדון אלא טעות שנובעת מחוסר הבנה: "אם רק יבינו את נאמנותנו למדינה" או "אם רק נתפנה מבתינו מרצון ובציות ממלכתית" ילמד הציבור לאהוב אותנו. "אם רק נהיה שיאני תרומות הדם" אולי יכירו בזכותנו לשמר את זהותנו כאבא אוימא בטפסים. "אצלנו נלחמים בחושך על ידי הגברת האור", נופים בי דתיים לנכוח הסגנון הבוטה שלי. "אם נרבה אור, נרחיק את החושך". "כשיכירו אותנו יפסיקו לפחד מאיתנו". "אם רק נתרם כליה..."

"אם רק תתרמו כליה ידרשו מכם את הכליה השנייה!" אני אומרת להם. תמשיכו לתרום דם ולרצות את הממסד, והוא ירוה בו את צימאון הדם של האויב. זה מה שיקרה. זה מה שקורה כבר עכשיו.

ת קר בגלגל קטע ויכוח טלפוני עם נודניק אחד, ימני מוכחש שהתעקש לטעון שהחשדנות שלי כלפי ערביי ישראל נובעת מגזענות. אצלי ההכחשות רק מגדריות, או ניסיתי להחליף את הצמיג בעצמי עד שגיליתי שאין לי מושג איך לפתוח את תא המטען. אבל לא אלמן ישראל. התקשרתי לעמותת ידידים בדרכים שיבואו לחלץ אותי.

את העמותה הקימו חרדים, ומרבית מתנדביה חרדים. המיתוג שלהם כמושיעי העם נעשה כה עוצמתי עד שהיה בכוחו להשכיח ממני שאני נשואה לגבר שנשבע לחלץ אותי ממצבים שמוטר להכיר בהם בהבדלי מגדר. ואז גם מצאתי תשובה לנודניק: "ביום שנחזה בעמותה ערבית של ידידים מתנדבים, 'צדיקים' בתרגום לערבית, לסייע לאזרחי ישראל, אאמין ברצונם הכן להשתלב בחברה הישראלית". עמותת ידידים בדרכים היא מופת של אסטרטגיית "עשה טוב". היא לוחמת בדעות הקדומות שדבקו בחברה החרדית על ידי הגברת האור. דעות קדומות מתרסקות לקרקע המציאות כשמופיע ברגעי מצוקה מושיע בדמותו של דוס על וספה.

לעומת זאת האסטרטגייה הערבית חותרת לקדמת השיח הציבורי בעיקר בהתקרבנות על קיפוח וגזענות ובהפעלת בריונות, בהאשמת מבקריה ובפרעות אלימות אגב הזדהות עם האויב בעת מלחמה.

הפניית הזעם

במבט מופנה על שתי האסטרטגיות של שתי אוכלוסיות בעלות מאפיינים דמוגרפיים דומים, יד הבריונות של המיעוט הגאומי הור על העליונה בכל הנוגע לטחית דמי הסות פוליטיים מהציבור בישראל, בלי הטרחה של הוספת אור למעט האור העולה ממכוניות בוערות בערים שיש בהן דו-קיום עם אחיהם היהודים.